

“Lacustra”
de George Bacovia

Poezia “Lacustra” face parte din volumul de debut “Plumb” si este emblematica pentru atmosfera dezolanta specifica liricii bacoviene, exprimand prin simboluri si sugestii trairile si starile sufletesti ale poetului.

Titlul este simbolic, “lacustra” sugerand o locuinta temporara si nesigura, construita pe ape si sustinuta de patru piloni, ceea ce sugereaza ca eul liric este supus pericolelor, de aceea se autoizoleaza, devenind un insingurat in societatea de care fuge.

Poezia ilustreaza conditia nefericita a eului intr-o lume ostila, meschina, o lume de descompunere spirituala, de descompunere lenta a sinelui si a materiei.

Alcatuita din patru catrene dispuse in mod simetric, poezia are o constructie circulara. Lumea imaginata ca un cerc inchis este redata prin repetitia versurilor: “De-atatea nopti aud plouand,/ Aud materia plangand.../ Sunt singur si ma aduce-un gand/ Spre locuintele lacustre.” Aceeasi strofa este reluata si in finalul poeziei, doar ca versul al doilea este schimbat: “Tot tresarind, tot asteptand”, sugerand vesnicia si eternitatea starii de coplesitoare dezolare, si scurgere a timpului.

Strofa intai exprima simbolic ideea de atemporalitate existentiala ca stare de permanenta sacaitoare a eului liric: “De-atatea nopti”. Eul liric percepe direct ploaia cara este atat de distrugatoare de materie: “Aud materia plangand”. Intregul univers traieste un dramatism sfasiator, motivul solitudinii fiind aici ilustrat printr-o stare de solitudine dorita de eul liric, sintagma “sunt singur” simbolizand asadar o existenta solitara, asemeni locuintei lacustre.

Strofa a doua este dominata de simboluri psihologice exprimate prin verbe ce exprima incertitudinea, nesiguranta, spaima de dezagregare a materiei sub actiunea distrugatoare a apei: “scanduri ude”, “mal”, “pod”, “val”. Aceste scanduri ude sugereaza nevroza ca efect al pericolului de prabusire iminenta. Panica si spaima provocate de izbitura brutala si neasteptata a valului: “In spate ma izbeste-un val” sunt amplificate de motivul somnului : “Tresar prin somn, si mi se pare/ Ca n-am tras podul de la mal”, care poarta sugestia mortii, caci somnul bacovian este “un somn intors”, care se transforma intr-un cosmar.

Strofa a treia amplifică starea de angoasă, de neliniște, de singurătate a eului liric prin regresie în “golul istoric” al începuturilor lumii: “Un gol istoric se întinde”. Singurătatea este proiectată în eternitate prin intermediul versului “Pe aceleași vremuri mă găsesc”. Lumea dispare, devine neant, totul se destramă, singura certitudine, “simt”, fiind prăbușirea, dezintegrarea iminentă a Universului sub acțiunea dezintegratoare a apei: “Și simt cum de atata ploaie/ Pilotii grei se prăbușesc”.

Ultima strofă o reia pe prima, având schimbat doar versul al doilea: “Tot tresărind, tot așteptând”, pentru a accentua planul subiectiv, trecându-se de la universal la individual. Descompunerea este o acțiune liniară și finită.

În poezie este prezent pe lângă simbolul lacustrei și motivul apei, simbol al dezintegrării materiei, spre deosebire de Mihai Eminescu unde izvoarele, lacul, sunt datatoare de viață. Apa bacoviană acționează încet dar sigur, dezagregând spiritualitatea creatoare, printr-o serie de simboluri din același câmp semantic: ploaie, malul, valul, scândurile ude.

Poezia “Lacustra” de George Bacovia este simbolistă prin sugestii, simboluri și stări sufletești specifice liricii bacoviene: plictisul, dezolarea, spleenul, spaima, făcând ca această creație să fie o confesiune lirică. Prezintă persoanei I singular inclusă în marile verbelor sporește confesiunea eului liric implicat total și definitiv în starea dezolantă care pune stăpânire decisiv și implacabil pe sufletul lui.